

РЕШЕНИЕ

№ 1612

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 21.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7885** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Л. Н. Д., срещу отказ на юрисконсулт в „ЕОС Матрикс“ ЕООД /администратор на лични данни/, обективиран в писмо –отговор с изх.№ 01341/01.08.2023г.

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразно издаден, в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и се иска неговата отмяна. Претендират се разноски за адвокатска помощ, оказана по реда на чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – юрисконсулт в „ЕОС Матрикс“ ЕООД, редовно призован не се явява и не изпраща представител. На 23.02.2024г., след обявяване на делото за решаване е постъпила молба, с която се иска отмяна на хода по същество поради служебна ангажираност и повторно разглеждане на делото в открито съдебно заседание. Към нея е с приложен отговор от длъжностно лице по защита на личните данни от 23.08.2023г., даден по повод заявлението, въз основа на което е постановен процесния отказ, но за това ще стане дума по-долу.

Софийска градска прокуратура не и изпраща представител, не взема становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на ответника и приетите по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по молба с вх.№

00327/31.07.2023г. от Л. Д., с искане за представяне на копие за всички документи, които съдържат обработваните лични данни на молителя и от които произтичат претенциите на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, както следва :

- договор за кредит, ведно с всички анекси и приложения към последния;
- договор за цесия, по силата на който дружеството-ответник е придобило вземанията по силата горепосочения договор, както и всички документи, имащи отношение към претендираните вземания..

По така подадените заявления е издадено процесното писмо, предмет на настоящето производство, с което отказана заявената услуга. За да постанови своя акт, административният орган е приел, че оспорващия като страна по договор за кредит разполага с екземпляр от същия. По отношение на т.2 приема, че искането не следва да се уважава, тъй като Л. Д. не е страна по договора за цесия.

При на така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи :

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения срок, от активно легитимирани лица с правен интерес да оспорват. Въпросът с допустимостта на оспорването е бил предмет на контрол пред Върховния административен съд по адм.д.№ 9926/2023г., по което е постановено Определение № 10688/07.11.2023г, с което делото е върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия и разглеждане на жалбата по същество.

Жалбата е подадена срещу годеен за оспорване административен акт, макар и издаден под формата на писмо. Не формата на акта, а неговото съдържание определят същността и характера на акта. За да приеме, че процесното писмо представлява административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК, съдът съобрази, че същото е издадено от административен орган при упражняваната от него властническа функция по ЗЗЛД, в какъвто смисъл са и мотивите на ВАС. Същото съдържа властническо волеизявление, с което се отказва издаването на заявления административен акт. Посоченото от ответника в обстоятелствената част на писмото реално представлява отказ на административния орган да предостави исканите документи. По този начин пряко и непосредствено се засягат права и законни интереси на заявителя, тъй като същия заявява права с позитивно за него и неговата правна сфера съдържание, докато с поставения отказ тези права са отречени, с което интересите на оспорващия неблагоприятно са засегнати.

Разгледана по същество същата е основателна.

Постановеният отказ, предмет на настоящето производство е постановен от административен орган, но при липса на компетентност.

Видно от съдържанието на оспореното писмо, същото е подписано от юрисконсулт в „ЕОС Матрикс“ ЕООД, който се манифестира като негов автор и не се спори между страните. Към преписката е представено пълномощно /л.31/, с т.2 на което се упълномощава В. Й. да представлява дружеството пред съдебните органи; да прави искания за спиране, признаване и отказ от иск, сключване на съдебни спогодби и др.; да извършва справки и да получава книжа от името на дружеството; да осъществява процесуално представителство пред Комисия за защита на личните данни и т.н. В него обаче липсва делегиране на правомощия за произнасяне по заявления по ЗЗЛД. В тази връзка, с определение за насрочване от 05.12.2023г. /л.46/, на ответника е дадена възможност до първото по делото съдебно заседание да представи доказателства за компетентност на органа, издал процесното писмо. В указания срок и до приключване на устните състезания такива доказателства не са постъпили. Вместо това е постъпила

молба от 23.02.2024г., спомената вече по-горе, с която са приложени доказателства за служебна ангажираност на процесуалния представител на ответника, възпрепятствали го да участва на проведеното съдебно заседание, заради което се иска отмяна на хода по същество. Така представените доказателства не могат да мотивират съда върне делото за ново разглеждане, тъй като за датата на заседанието ответната страна е уведомена много по-назад във времето /06.12.2023г./, в сравнение с призоваването пред АС-Плевен /13.02.2024г., съответно е могла да организира защитата си. В този ред на мисли и в случай, че производството пред Административен съд Плевен е с особен характер, страната е могла своевременно да уведоми настоящия състав респ. да поиска отлагане на делото. Що се касае до приложения с молбата отговор от 23.08.2023г. на длъжностно лице по защита на личните данни, съдът приема, че този отговор по своята правна същност представлява отделен административен акт - отказ, който обаче подлежи на самостоятелно обжалване и не може да бъде предмет на настоящето производство. По-скоро същият се депозира с цел изпълнение указанията на съда за представяне на доказателства за компетентност на издателя на процесния отказ и се прави опит за саниране именно на този порок.

Горното мотивира съда да приеме, че оспорваното писмо е нищожно, поради липса на компетентност на органа, който го е издал.

Според правната доктрина незаконосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответния акт е нищожен и в кой случаи е унищожаем. Подходът при разграничаването им е конкретен за всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение. Съгласно безпротиворечивата константна съдебна практика, липсата на компетентност на органа при издаване на акта и неспазването на предписаната от закона форма, винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на административно-производствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона, следва да се преценяват във всеки конкретен случай, относно това по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган. Прието е, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки, непоправими недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третираат от правото като несъществуващи, поради което не пораждаат правни последици.

Предвид изложеното, оспореното писмо следва да бъде прогласено за нищожно, като на основание чл. 173, ал.2 от АПК, преписката да бъде върната на компетентния административен орган – длъжностно лице по защита на личните данни при „ЕОС Матрикс“ ЕООД, който да се произнесе по подадените заявления, тъй като това е от изключителна компетентност на ответника и волята му не може да бъде заместена със съдебния акт.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на оспорващата страна разноски за адвокатско възнаграждение в минимален размер от 1000 /хиляда/

лева, за оказана правна помощ по реда на чл.38, ал1, т.2 от Закона за адвокатурата.
Водим от горното Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав

Р Е Ш И

ПРОГЛАСЯВА за нищожен отказ на юрисконсулт в „ЕОС Матрикс“ ЕООД /администратор на лични данни/, обективиран в писмо –отговор с изх.№ 01341/01.08.2023г.

ВРЪЩА административната преписка на длъжностно лице по защита на личните данни при „ЕОС Матрикс“ ЕООД, за произнасяне с валиден административен акт, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за влязлото в сила решение, при спазване на дадените от съда задължителни указания по прилагането на закона.

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. Г. Л., вписан като адвокат в Софийска адвокатска колегия под № [ЕГН] сумата от 1000лв. адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ :